

— Да, съ разбойниците, добръ казвашъ, каза му Чичиканъ, като му прѣсѣче думѣтъ; но тѣ по нѣкога въ нѣкой работы сѣ и полезны: ако не бѣхъ азъ, момичето ти може бы, не щѣше да го има както сега го виждашь. Небой ся, продължи той като ся обърнѣ къмъ мене, знаѣхъ гордостьтъ му и не ся докачамъ.

Турихмы Пулосскаго на единъ столъ, и двама съ дъщерѣхъ му обливахмы съ сълзы вързанытъ му рѣцѣ, но той всякога мя отблѣсваше съ изобличенія.

Какъвъ врагъ да му кажешъ сега, думаше Чичиканъ, азъ ти казувамъ, рече той на Пулосскаго, че Любынский е юначенъ момъкъ, и ще го оженихъ; твойтъ Дурлинский е единъ проклетъ поразникъ, достоинъ за вѣже и ще го обѣся. Какъ ти казувамъ, че отъ насъ трима ни ты си най-упрямыйтъ; но слушай мя да свършимъ, защото трѣба да си тръгнѣ. Ты си мое стяжаніе съ най-неотіемлемото право на сабѣтъ ми; и тѣй ако ся обѣщавашъ да ся спрѣтелишь искренно съ Любынскаго, и да му дадешъ момичето си, освобождавамъ тя.

— Който знае да прѣзира смъртъ-тъ, той търпи и робството; дъщеря ми никога нѣма да стане съпруга на единъ прѣдатель.

— Ами прѣдпочиташъ ли да стане любовница на единъ Татаринъ? Ако ми ся не ввречешъ че ще ѣхъ оженишь за тойзи юнакъ тука въ осмь дена отгорѣ, азъ ще ся оженихъ за неѣхъ тозь вечеръ, и когато ми умръзните и двама ще ви продамъ на Турцытъ.